

Z uśmiechem dziecka kamień

Raz, Dwa, Trzy

Z uśmiechem dziecka kamień
ze szczytu góry sturlał,
lecz tak swe oparł ramię,
że pod nim pękła góra
i pierwszym drgnęła płaczem
więc długo na jej zbocze
tak smutnym wzrokiem patrzył
aż strumień z niej utoczył

Ale o wschodzie słońca
strumienia szum poranny
tak po pustyni rozsiał
zmieniwszy w oceany
że mógł zastąpić oddech
przyływem i odpływem
i uznał to za dobre
i przyśnił pierwszą rybę

Jak było na początku
I jak się zdarzyć mogło
Przez tego, który w końcu
Powiedział pierwsze słowo

Dla oceanów lustrem
nieba błękity zimne
wciągnęły by w swą pustkę
gdyby nie furkot skrzydeł
ponad obfite gaje
stworzone by ideał
nazwany trafnie rajem
samoistnie się spełniał

Jak było na początku
I jak się zdarzyć mogło
Przez tego, który w końcu
Powiedział pierwsze słowo

Kobietę i mężczyznę
których ulepił z gliny
i którym darował życie
dzieląc je odtąd z nimi
zastał w ramionach drzewa
nagich pod jego cieniem
jak owoc grzechu niewart
dojrzewał w ich spojrzeniach

Jak było na początku
I jak się zdarzyć mogło
Przez tego, który w końcu
Powiedział pierwsze słowo